

אבוי לי פסח יקירי, שאני מורתן, צריכה להספידך הרי מדרך
הטבע הפוכים היו צריכים להיות הזכרים, אך מה לעשות ורצה
הגורל שכאן בארצנו, יאמרו אבות "קדיש" על בנים, ומורים
יספידו תלמידיהם - יקירהם.

כעוגן של הבנה, מקור עידוד והשראה היית לי בכתה, פסח.
עומדת לה מורה בכתה, מוקפת עינים, פנים, ראשים, ונשפך
לו ים של דבורים - הטפות וחיוכים, דרבון וכבושין, -
ועיני המורה מחפשות: ההגיעו הדברים? נקלטו? הובנו? בכל
כתה מחפש המורה - עניים. העיניים העונות בהד של הבנה,
עיניים הנותנות אות של עידוד, השראה הנותנת כח להמשיך,
כאלה היו עיניך פסח, בהירות של הבנה, עומק של הבנה, ברק
מנצנץ בעינים שקלט את העמוק המרפרף, הרציני והמתלוצץ.
עיניים שהיתה בהם בשלות מעל ומעבר מהמצופה מנער רגיל.
לעיניים כשל פסח, לנשמה שקרנה מעינים אלה, מתפלל כל
מורה. האמנם נעצמו עיניים אלה, לנצח? הלב אינו רוצה להאמין.

תמימה אהרון

פסח נפל ב-7.10.73 בתאונה ליד "ניצנה" בדרכו למלחמה.